

RÁBA GYÖRGY ·

AZ ÚR VADÁSZATA

VERSEK

HUNGÁRIA KÖNYVKIADÓ
BUDAPEST

AZ ÚR VADÁSZATA

Csaba György

1945. sept. 10.

öninte nagyrabecsülettel

Pábalgyörgy

AZ ÚR VADÁSZATA

Kastélyt emeltem, hullt reá a hó,
bólogatott a hársfa,
őzek merengtek, ám az Úr bohó
játékom szétzilálta.

Fagy és dér látogat, zuhog a jég,
örök viharban élek —
futnom az Ő sujtó, kemény kezét
segítsetek, testvérek!

Dér és vihar orcáját ölti fel,
hogyan ne felejtsem —
át árkon-bokron, zord ebeivel
vadászik rám az Isten.

Csapdája kín, megromlott szerelem,
a szárnyukszegte vágyak,
betegség s hozzáhajt könnyörtelen
csatlósa is, a bánat.

Nem rejt el ágyunk, nem rejt méhesünk,
nagy verem a világ már, —
s ha megtévesztem is, együtt leszünk
bátyámnál, a halálnál.

ANYÓKA

A jó anyókat künn a réten
álom nyomta el hirtelen.
Zúgó tölgyek őrzik merészen,
mert asszú teste védtelen.

A jótevő álom megoldja
hátán a rózse-köteget.
Ezüstös fürtje lobog újra
s a gyors pataokban lépeget.

Könyörtelen az égi kertek
csak pörgetik kék szirmukat
s ő megpihen a hársfa mellett,
szelídke öccsével mulat.

Terített, gazdag asztaloknál
vadhússal, borral töltözik, —
könnyű kezével az öröm már
letörli mohó ráncait.

A Kárpátokból vőlegénye
fölkél, szemében fény lobog . . .
Álmában megremeg a néne
és csorba szája mosolyog.

Számra venni neved félek, miként a parázstól,
oltsd el lángjaidat, hallgass meg, mennyei pásztor!
A farkas szaga émelyít s mit rámlakatoltál
és hol szállást adtál, porlik, döng az akol már.

Hajnalban remegőn, gyűrötten, ha vége a bálnak,
kertek alatt, jég hátán futnak haza a lányok
s várja a lányt kezeit tördelve az apja, az anyja —
igy térek hozzád, mindnyájunk apja meg anyja.

Szépszavu, égi regős, ki tudod, ha bál van, ha tor van,
mondd nekem, ó mondd, micsoda vad bállokba forogtam,
révültebben, mint az a lány, az a hajdani tiszta . . .
Sűrű tivornyáknak poshad már rajtam a pizska.

A hó is megeredt, már végét járja a farsang.
Zúgva mögöttem távoli trombiták szava harsan,
megtörtén futnék én is haza, ám hol az erdő
és hol a kert, a patak vad, bokros partja, a rejtő?

Mint aki fuldoklik, tépném le báli ruháim,
cifra szalagjaim, álarcom s más tarka csodáim,
pórén bár, mint egyszer az első éjjelen álltam,
úgy álljak bátran, tisztulva az ég viharában.

Ujjongón huzták, de kidőltek már a cigányok,
meggyúltak s a vihar jöttén kialudtak a lángok, —
nem rebbennek az Úr fáklyái, csak égnek,
jelzik a rejtett, szűk ösvényt, amelyen hazatérjek.

TARTALOM

(1941—43)

Angyalok honfoglalása	5
Ha a széllal testvér	6
Levél idegenbe	7
Egy pillangóhoz	8
Mint a vad a rácsnak	10
A régi kertben	11
Kistücsök sírjára	12
Gyermeki január	13
Hóesésben	14
Verses levél	15
Együgyű szerenád	16
Vándor hattyúkkal	17
A tihanyi révben	18
Egy biblia margójára	20
Váza-feliratok	21
Bohó dalocska	24
Bánkódó csillagok	25
Pásztorének	26
Az Úr vadászata	28
Anyóka	29
Születésnap elégia	30
Hulló hasábok	32
A fa-katona monológja	33
Sonja	34
Álombeli lovagok	35
Kutya-ól	38
Egy vén kovácshoz	40
Szállnak a vadludak	41
Bál után	42
Tartalom	43